

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1129

03.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Valkoisen rodun laulamattomat sankarit

Osa 2

Fritz Julius Kuhn

Lokakuun 16. päivänä 1958 George Lincoln Rockwell nosti hakaristilipun ensimmäistä kertaa toisen maailmansodan päättymisen jälkeen. Omaelämäkerrassaan *This Time the World* entinen Yhdysvaltain laivaston komentaja tekee selväksi, että hän piti tuota päivää amerikkalaisen kansallissosialismin virallisena alkuna Hitlerin jälkeisellä aikakaudella. Vaikka komentaja Rockwell oli varmasti tunnetuin johtaja, jonka liike tuotti Yhdysvalloissa, hän ei ollut ensimmäinen. Oli muitakin, kaksikymmentä, jopa kolmekymmentä vuotta ja enemmänkin ennen hänen aikaansa. Heidän nimensä, tekonsa ja kohtalonsa pyyhkiytyivät lähes kokonaan pois sodan aiheuttaman katastrofin vuoksi, joka tuli heidän ja hänen taistelunsa väliin. Parhaiten muistettu noista sotaa edeltäneistä

Fritz Julius Kuhn

kansallissosialisteista kuului kuitenkin ilmiöön, jota vihamielinen lehdistö kuvasi virheellisesti nimellä "saksalais-amerikkalainen liitto".

Vielä nykyäänkin jotkut kansallissosialistit, niin amerikkalaiset kuin muutkin, kauhistuvat hämmentyneinä jo pelkästään sen nimen mainitsemisesta. He pitävät Bundia erittäin pahana virheenä, joka on parempi unohtaa, ennen kaikkea siksi, että se pelasi täysin vihollistensa käsiin edistämällä käsitystä, että kansallissosialismi oli vain saksalainen juoni Yhdysvaltojen valtaamiseksi. Mutta totuus, jonka juutalainen *The Nazi Movement in the United States* -kirjan kirjoittaja paljasti, oli jostain aivan muuta. Vaikka Sandar Diamond suhtautuu luonnostaan vihamielisesti aiheeseensa, hän antaa kuitenkin uskottavan kuvan Bundista, jota ei ole suurelta osin (ja yllättävästi) väritetty tavanomaisella solvauksella. Hänen teoksensa on ainoa saatavilla oleva todellinen historia tästä kiistanalaisesta järjestöstä. Siitä huolimatta se on ainakin riittävä kuvaus tärkeästä osasta liikkeemme perintöä.

Useammat kuin muutama toveri vastustaa, että Bund ei ole lainkaan osa perintöämme; että sen kannattajat olivat pelkkiä lyhytnäköisiä teutonisia nationalisteja, jotka pitivät "arjalaista" vain "saksalaisen" synonyyminä. Toisin sanoen he eivät välittäneet mitään maailmanlaajuisesta valkoisen rodun yhtenäisyydestä, jonka Rockwell näki kansallissosialismissa, ja pyrkivät vain organisoimaan saksalaisyhteisöjä Yhdysvalloissa. Tällainen tulkinta on Diamondin uskottavien tutkimusten mukaan marginaalisen tarkka. Mielenkiintoista on, että hän sai kirjansa julkaisemiseen yli neljä vuosikymmentä niiden tapahtumien jälkeen, joista hän kirjoittaa, syyn 1970-luvun puolivälin valkoisen vallan nousuun, joka keskittyi yleisesti keskilänteen ja erityisesti Chicagoon, vaikkakaan ei suinkaan yksinomaan. Mainitsematta varsinaisesti tätä aikalaishamppailua Diamond halusi päätelmien kautta osoittaa, että Bundin kanssa oli löydettävissä rinnastuksia. Ehkä hän oli oikeassa. Riippumatta siitä, voimmeko omaksua sen puhtaasti kansallissosialistiseksi järjestöksi vai emme, Bund on erottamaton osa historiallista, joskaan ei täysin ideologista sukujuurtamme, halusimme sitä tai emme, koska monet 1930-luvun lopun ja 40-luvun alun eläneet amerikkalaiset eivät ole täysin unohtaneet sitä. Lisäksi totuus ei ole niin kauhea kuin jotkut toverit saattavat ennakoita.

Teutonialaiset ja ystävät

Amerikansaksalainen kansanliitto, sen oikea nimi, ei ollut ensimmäinen kansallissosialismin ilmentymä Yhdysvalloissa. Jo maaliskuussa 1923 (kokonaiset kahdeksan kuukautta ennen Münchenin putschia) hakaristilippu liehui en-

simmäistä kertaa Amerikassa Chicagon pohjoispuolella sijaitsevasta asuintalosta. Sen oli nostanut muutama mies, enimmäkseen sodanjälkeisen Saksan nälkäoloista tulleita siirtolaisia, jotka olivat liittoutuneet *Teutonia Club* -yhdistykseen. Jäseniä oli ehkä korkeintaan tusina, ja heidän tarkoituksenaan oli jakaa yhteinen rakkaus kansallissosialismiin, ei muuta. Heidän klubinsa oli nimensä mukaisesti vain kerho, jolla ei ollut muita poliittisia tavoitteita kuin kerätä pieniä rahasummia lahjoituksina, jotka lähetettiin Saksaan ja Hitlerin taisteluun.

Marraskuun 9. päivän jälkeen, kun Münchenin debakeli oli ohi, jotkut epäonnistuneen putschin pakolaiset saapuivat Amerikkaan ja liittyivät Chicagon toverien pieneen joukkoon, joka muutti ryhmän nimen *Teutonia Associationiksi*. Kun Hitler valittiin liittokansleriksi 30. tammikuuta 1933, *Teutonia Associationissa* oli 500 veljeskunnan jäsentä, joista suurin osa asui Chicagossa, Detroitissa ja New Yorkissa. Juuri tuolloin Teutonia-toverit saavuttivat onnellisimman menestyksensä, kun he saivat Chicagon tunnetuimpiin kuuluvan ravintolan, Clark Streetillä lähellä North Avenueta sijaitsevan Red Star Innin omistajan taivuteltua heiluttamaan valtavaa hakaristolippua kattonsa katolla juhlistaakseen Führerin voittoa! Lipun nostaminen merkitsi kuitenkin myös hyvin vakavan ongelman tuloa.

Kansallissosialistien vaalivoiton vuoksi teutonialaiset saivat yhtäkkiä tuhansia jäsenhakemuksia. Koska yhdistyksellä ei ollut virallista organisaatiota, joka olisi pystynyt vastaamaan ylivoimaiseen kiinnostukseen, yhdistys oli lakkautettava, ja sen tilalle luotiin uusi rakenne, joka oli suunniteltu käsittelemään massajäsenyyttä: *Uuden Saksan ystävät*. Kasvavasta koostaan huolimatta F.O.N.G., kuten se yleisesti tunnettiin, pysyi veljeskunnallisena instituutiona, johon kuului saksalais-amerikkalaisia, jotka lauloivat Adolf Hitlerin ylistyslauluja piknik-retkillä ja olutravintoloissa. Sen harmiton luonne ei kuitenkaan kestänyt kauan.

Huhtikuun alussa Amerikan juutalaiskongressi ja B'nai B'rith käynnistivät maanlaajuisen boikotin kaikkia saksalaisia kauppoja vastaan Yhdysvalloissa, vaikka niiden omistajat olisivat olleet amerikkalaisia jo sukupolvien ajan. Juutalaiset vaativat: "Älkää ostako saksalaisia tavaroita!" Yhtäkkiä herkkukauppojen, musiikki-kauppojen tai lelukauppojen, jotka olivat kuuluneet amerikkalaiseen suurkaupunginosaan jo pitkään, ikkunat rikottiin, niiden asiakkaita haukuttiin "fasisteiksi!" ja niiden omistajia uhattiin väkivallalla, joka toisinaan toteutui onnettoman myymälänpitäjän kohdalla.

Tuona kesänä juutalaiset ja heidän ei-juutalaiset lakeijansa järjestivät massiivisen mediatapahtuman, kun he vuokrasivat ja täyttivät New Yorkin ontelotilaisen Madi-

son Square Gardenin. Siellä järjestettiin näytösoikeudenkäynti, jossa Adolf Hitleriä ja hänen seuraajiaan syytettiin "rikoksista ihmisyyttä vastaan". Lehdistö, kaikki suuret radiokanavat ja Hollywoodin uutisfilmit uutisoivat runsaasti juutalaisten joukkomurhista ja tuhoamisleireistä; he pyörivät lattialla hallitsemattomissa vihan sylkykohtauksissa ja repivät vaatteensa parhaaseen vanhatestamentilliseen tyyliin - ja kaikki tämä jo vuosia ennen kuin väitetyn "lopullisen ratkaisun" väitettiin alkavan. Se oli tietenkin lämmittelyä juutalaisten koston huipulle, sodanjälkeisille Nürnbergin oikeudenkäynneille. Heidän talmudilainen pakkomielteensä "lakiin" ei yllättänyt ketään Hitlerin syyllisyystuomiot, jotka langetettiin poissaolevana (samaa sanontaa käytettiin Nürnbergissä ja se on edelleen ajankohtainen, kun juutalaiset syyttävät kahdeksankymppistä kansallissosialistisesta menneisyydestä syytettyä), eikä myöskään ennakoitavissa oleva kuolemantuomio, jota heprealaiset tervehtivät riemuiten kuin kohtausta Purimista. Se, että nämä hysteriset oikeudenkäynnit käytiin sen jälkeen, kun Hitler oli ollut vallassa vain muutaman kuukauden ja yli kymmenen vuotta ennen kuin valheellisen "holokaustin" piti alkaa, ei ollut yllätys kenellekään juutalaisiin perehtyneelle. Itse asiassa kostonhimoinen näytösoikeudenkäynti oli heidän virallinen sodanjulistuksensa kansallissosialistista Saksaa vastaan. He lupasivat julkisesti vetää kaikki taloudelliset keinot tuon uhmakkaan maan kaatamiseksi taloudellisesti.

Juutalaiset julistavat sodan

Vihaoikeudenkäynnin pääjärjestäjä ja saksalaisvastaisen boikotin tiedottaja kietytti, mitä juutalaiset olivat tekemässä. New Yorkin suurimman radioaseman (WABC) välityksellä lähetettynä ja seuraavana päivänä (7. elokuuta 1933) *The New York Times*issa julkaistuna Samuel Untermyer, *Maailman juutalaisen talousliiton puheenjohtaja*, huudahti: "Ja niin historia toistaa itseään, mutta se ei ole mikään syy siihen, miksi meidän pitäisi sallia tämän kerran suuren kansakunnan paluu pimeälle keskiajalle tai olla pelastamatta näitä 600 000 sielua (juutalaisia) helvetin kidutuksilta, koska voimme toimia kristittyjen ystäviemme avulla, jos meillä on tahtoa toimia. Jokaisen teistä, niin juutalaisen kuin eijuutalaisenkin, joka ei ole vielä ilmoittautunut *tähän pyhään sotaan* (kirjoittajan kursivointi), pitäisi tehdä se nyt ja tässä. Ei riitä, että ette osta mitään Saksassa valmistettuja tavaroita. Teidän on kieltäydyttävä tekemästä kauppaa jokaisen kauppiaan tai liikkeenharjoittajan kanssa, joka myy Saksassa valmistettuja tavaroita tai joka holhoo saksalaisia laivoja tai laivaliikennettä. Se, mitä me ehdotamme ja mitä olemme jo pitkälle menneet, on ajaa puhtaasti puolustuksellista taloudellista boikottia, joka horjuttaa Hitlerin hallintoa ja saa Saksan kansan järki-

insä tuhoamalla sen vientikaupan, josta sen olemassaolo riippuu. Lopuksi sallikaa minun vielä kerran kiittää teitä tästä rohkaisevasta vastaanotosta ja vakuuttaa teille, että teidän ja *miljoonien ei-juutalaisten ystäviemme* (kirjoittajan kursivointi) tuella me lyönnämme viimeisen naulan kiihkoilun ja fanaattisuuden arkkuun!"

Untermeyerin kuolemaa ja tuhoa koskevan paasauksen vihamielinen sävy on ilmeinen, jopa painettuna, ilman, että miehen kiihtynyt, korkea, nasaalinen ääni olisi hyödyksi. Agitoidessaan Saksan tuhon puolesta niin varhaisessa vaiheessa hän toteutti aktiivisesti *Siionin oppineiden vanhimpien pöytäkirjoja*, joissa sanotaan: "Meidän on voitava vastata jokaiseen vastarintaan sodalla sen maan naapureita (Untermeyerin "ei-juutalaisia ystäviä") vastaan, joka uskaltaa vastustaa meitä" (pöytäkirjan VII kohta 3). Kun taloudellinen hyökkäys lopulta muuttui sotilaalliseksi hyökkäykseksi, kuten sen on aina tapahduttava, Untermeyerin vuoden 1933 julistusta maailman juutalaisuuden puolesta ei unohdettu. *Maailman juutalaiskongressin* brittiläisen osaston johtaja Maurice L. Perlzweig iloitsi: "*Maailman juutalaiskongressi* on ollut sodassa Saksan kanssa seitsemän vuotta!" (*Toronto Evening Telegraph*, 26. helmikuuta 1940) Häntä tuki Geoffrey Mander Lontoon *Jewish Standard* -lehdessä 7. huhtikuuta 1941 sanoessaan: "Juutalaisten asia kaikkialla maailmassa on se asia, jonka puolesta Iso-Britannia ja sen liittolaiset taistelevat." New Yorkin *Jewish Mirror* -lehti siteerasi lokakuussa 1942 Ludwig Lewisohnia, yhtä maailman vaikutusvaltaisimmista miehistä, *Amerikan sionistijärjestön* voimahahmoa: "Juutalainen kansa on tämän sodan luonteen symboli." Juutalaiset ovat tämän sodan symboli. Ei kukaan muu. Ei mikään muu. Tämä on koko asian alfa ja omega, alku ja loppu!". "

Amerikkalaiset myrskyjoukot syntyvät

Koska amerikkalaiset viranomaiset eivät luonnollisesti halunneet suojella saksalais-amerikkalaisia liikemiehiä juutalaisilta, F.O.N.G. pyysi apua. Sen järjestäjät vastasivat luomalla täysin vapaaehtoisen turvapalvelun, joka koostui univormupukuisista miehistä, jotka vartioivat uhattujen liikkeiden edessä ja jakoivat lehtisiä, joissa selitettiin ongelmaa saksalais-amerikkalaisesta näkökulmasta. O.D.:nä ("Ordnungs Dienst") tunnetuilla aktivisteilla oli merkittävä rooli amerikkalaisten pienyritysten pelastamisessa raunioilta lama-aikana, ja samalla he suojelivat henkiä ja ruumiita juutalaiselta katuterrorismilta.

Atlantin toisella puolella Berliinin johtajat eivät olleet tietämättömiä Yhdysvaltojen kehityksestä. Juutalaisten toimet siellä olivat ennakoitavissa, ja heidän ku-

ristusotteensa suurimmasta osasta julkisia tiedotuskeinoja arvostettiin myös. Ernst Bohle johti vanhaa N.S.D.A.P.-A.O.:ta, puolueen toimistoa, joka oli luotu nimenomaan kansallissosialistien välistä yhteydenpitoa varten kotimaassa ja ulkomaille. Hän oli syntynyt Englannissa ja vietti nuoruutensa Etelä-Afrikassa ennen kuin hän opiskeli Berliinin yliopistossa kauppatieteiden kandidaatin tutkintoa vuonna 1923. Tuon marraskuun dramaattisten tapahtumien innoittamana hän liittyi Hitlerin aloittelevaan liikkeeseen ja nousi nopeasti ulkoministeriön valtiosihteeriksi, eikä vähiten siksi, että hän tunsu hyvin Euroopan ulkopuolista maailmaa ja erityisesti englanninkielisiä maita. Bohle oli tietoinen siitä, että kaikki hänen toimistonsa antamat lausunnot juutalaisboikotin todellisesta luonteesta joko pimennettäisiin Amerikan juutalaistuneissa uutismedioissa tai niitä vääristeltäisiin saksalaisvastaisiin tarkoituksiin, ja hän toimitti lentolehtisiä, kirjoja ja elokuvia F.O.N.G:lle. Sen järjestäjät antoivat nämä materiaalit saataville totuudenmukaisena vastapropagandana Untermeyerin ja hänen kosher-lajitoveriensä pahansuovalle suhdekampanjalle.

Bohle halusi lisätä tietolähetytensä määrää huomattavasti. Hän kuitenkin halusi, että tällaista materiaalia jakelisivat kotimaiset amerikkalaiset ryhmät. Niin kauan kuin hänen kirjallisuuttaan ja elokuviaan levitettäisiin yksinomaan saksalaisyhteisön kautta, amerikkalaiset loogisesti olettaisivat, että ne olivat pelkkää "natsipropagandaa", ja hylkäisivät ne suoralta kädeltä vieraan vallan puolueellisina näkemyksinä. Hän halusi osoittaa uuden Saksan hyvää tahtoa ja ystävyyttä Amerikkaa kohtaan. On totta, että tuohon aikaan toimi kotimainen kansallissosialistijärjestö, *Hopeapaitojen legioona*. Mutta sen johtaja William Dudley Pelley, joka oli jo FBI:n ja kongressin tutkintakomiteoiden tarkan tarkailun kohteena, päätti jakaa vain rajoitetun määrän Berliinin aineistoa, koska hänellä ei ollut aikomusta todistaa vihollistensa syytöksiä siitä, että Hopeapaidat olivat toisen hallituksen agenteja.

Samaan aikaan kun Bohle pyrki tekemään Kolmannen valtakunnan asemasta amerikkalaisille mieluisan, F.O.N.G:n johtajat vetivät päinvastaiseen suuntaan. He keskittyivät enemmänkin Yhdysvaltain saksankielisten yhteisöjen organisoimiseen, jotta kaikista Amerikan saksalaisista tulisi osa isänmaata, ja muu väestö oli vain toissijainen osa. Tulokset olivat ennakoitavissa. Amerikassa asuvilla saksalaisilla, kuten kaikilla maahanmuuttajilla, säilyivät tunne- ja kulttuurisidokset kotimaahansa, mutta he olivat tulleet amerikkalaisiksi ennen kaikkea muussa ja paheksuivat kaikkia yrityksiä politisoida heidät henkilöiden toimesta, joita he nyt pitivät ulkomaalaisina. "Pohjimmiltaan saksalaisista maahanmuuttajista ja heidän jälkeläisistään oli tullut amerikkalaisia ja he halusivat pysyä

amerikkalaisina." He paheksuivat sitä, että F.O.N.G:hen kuuluvat maanmiehensä vaaransivat heidän uskollisuutensa valittua maataan kohtaan.

Useimmat muut kuin saksalais-amerikkalaiset alkoivat pitää kansallissosialismia vain kommunismin toisena versiona, salajuonena, joka tähtäsi vallankaappaukseen; Stalin käytti työläisiä, Hitler saksalais-amerikkalaisia; se oli ainoa ero, jonka he ymmärsivät. Mielipiteen epäsuotuisasta muutoksesta kauhistuneena ja suuttuneena Bohle määräsi F.O.N.G.:n johtajat karkottamaan kaikki saksalaiset, vähensi jyrkästi materiaalitoimituksia Yhdysvaltoihin ja antoi kuuluisan julkisen lausunnon:

"Kansallissosialismi ei ole tarkoitettu vientiin." *Uuden Saksan ystävät* oli tehnyt suurta vahinkoa maan maineelle Amerikassa, koska se oli pelannut juutalaisen vihollisensa käsiin, ja Bohle toivoi, että he pian lopettaisivat toimintansa. Todelakin, kun heidän toimintansa alkoi hiipua ja sen johtajien kesken puhkesi riitoja, F.O.N.G:n päivät olivat luetut. Mutta amerikkalainen kansallissosialismi kärsi.

Amerikkalaiset ja Kolmas valtakunta, keskinäinen rakkaussuhde

Onneksi Yhdysvaltojen suhteet Saksaan paranivat sen seurauksena dramaattisesti, ei tietenkään hallitustasolla, mutta amerikkalaisten matkailu Saksaan kasvoi voimakkaasti 1930-luvun puolivälissä. Kuten Diamond myöntää, "vierailijat tulvivat Kolmanteen valtakuntaan. Se oli Saksan olympialaisten kesä. Eläke- ja hotellit täyttyivät, ja ulkomaalaiset ihmettelivät pääkaupungin vastarakennettua Autobahnia ja hallituksen rakennuksia. Monet palasivat kotiinsa uskoen, että kansallissosialismin henki ei ollut vain propagandan luomus." Hän mainitsee "amerikkalaisten turistien virran, jotka vierailivat Saksassa. Amerikkalaiset olivat tuttuja nähtävyyksiä Reininmaalla, Berliinin olympialaisissa vuonna 1936 tai vieraillessa Noerdingenin tai Rothenburg an der Tauberin kuuluisissa keskiaikaisissa muurikaupungeissa. Olympialaiset päättyivät 16. elokuuta. Vaikka monet ulkomaiset vierailijat poistuivat Saksasta, yhtä suuri osa jäi ja järjesti järjestelyjä osallistuakseen 8. syyskuuta alkaneille puoluepäiville (Reichsparteitag der Ehre)."" Ja toisin kuin Neuvostoliiton rautaesirippupolitiikka omia kansalaisiaan kohtaan, "saksalaiset vierailivat myös Yhdysvalloissa suuressa määrin". Ilmeisesti Hitlerillä ei ollut mitään huolta loikkauksista. Hän oli itse asiassa maininnut satunnaisesti eräässä illalliskeskustelussa näihin aikoihin: "Jokainen, joka haluaa lähteä Saksasta, menköön. Minä en ole heidän tiellään. Jos he ovat tyytymättömiä siihen, mitä yritämme tehdä, heidän ei pidä jäädä tänne. Ovi on

aina auki."

Juuri kun hänen vallankumouksellinen talouspolitiikkansa oli voittanut juutalaisboikotin ja valtakunnasta oli tullut kulttuurinen magneetti, joka houkutteli ihailijoita kaikkialta maailmasta, kuolemaisillaan oleva F.O.N.G. sai uuden elämän, Bohlen kauhuksi. Loputtoman riitelyn raivostuttamat *ystävät* luovuttivat toimivaltansa Fritz Kuhn -nimiselle organisaatiodynamolle. Hän aloitti vauhdikkaasti, hajotti F.O.N.G.:n ja korvasi sen *Amerikadeutscher Volksbundilla* eli *Amerikansaksalaisella kansanliitolla*, joka tunnettiin myöhemmin yksinkertaisemmin nimellä Bund. Maaliskuun 29. päivänä 1936 39-vuotias Kuhn valittiin Bundesleiteriksi (Bundin johtajaksi) luomaan "voimakas kulttijärjestö". Diamond jatkaa huomauttamalla, että "Fritz Kuhnin vuosien aikana Amerikan natsibund muuttui ryhmittyneestä ja tehottomasta ryhmästä aktiivisen liikkeen välineeksi. Liikemies Kuhn onnistui muuttamaan Bundin velkaantuneesta ja natsi-Saksan tuesta riippuvaisesta ryhmästä itsekannattavaksi, rahaa tuottavaksi toiminnaksi", ja sen 55 yksikköä toimi seitsemällä alueella eri puolilla Yhdysvaltoja. Los Angelesissa, Denverissä, Dallasissa, Chicagossa, Detroitissa, Atlantassa ja New Yorkissa oli alueelliset päämajat, ja lähes jokaisessa osavaltiossa oli kymmeniä pienempiä alayksiköitä. Kymmenien tuhansien hurraavien kannattajien koontumiset eivät olleet harvinaisia Bundin kokouksissa eri puolilla maata. Millainen mies saattoi saada aikaan tällaisen muutoksen?

Uuden liittovaltion johtajalla on sana!

Fritz Julius Kuhn syntyi 15. toukokuuta 1896 Münchenissä. Ensimmäisen maailmansodan alkaessa hän oli nuori vapaaehtoinen konekivääriampuja Baijerin jalkaväessä länsirintamalla. Älykkyytensä ja rohkeutensa ansiosta hän nousi luutnantiksi ja sai lukuisia urhoollisuusmitaleita, muun muassa ensimmäisen luokan rautaristin. Keisarin antautuminen vapautti taistelevan kommunismin voimat kotikaupunkinsa kaduilla, jossa hän liittyi vuonna 1921 syntyvään N.S.D.A.P.:hen. Samana vuonna hän kirjoittautui Münchenin yliopistoon, jossa hän opiskeli kemiantekniikkaa ja levitti sanaa opiskelutovereilleen, joiden joukossa oli hänen morsiamensa Elsa. Hän osallistui kaksi vuotta myöhemmin epäonnistuneeseen putschiin ja pakeni kihlattunsa kanssa maasta pidätyksen uhalla Mexico Cityyn. Siellä he avioituivat ja saivat kaksi lasta, pojan ja tyttären. Seuraavat neljä vuotta Fritz oli menestyvä kemisti, mutta Ford Motor Company tarjosi hänelle paremman tarjouksen, joten hän muutti perheensä Detroitiin ja otti kansalaisuuden. Vuonna 1933 hän liittyi *Uuden Saksan ystävät* -järjestöön ja nousi nopeasti keskilännen

johtajaksi, kun F.O.N.G:n johtajat yksimielisesti antoivat hänelle tehtäväksi johtaa horjuvaa järjestöään.

Henkilökohtaisesti Fritz Kuhnin isokokoinen runko roikkui hänen 180-senttisen ruumiinsa päällä karhumaiseen tapaan, joka pelotteli hänen vihollisiaan. Hänen lähimmät toverinsa tunsivat hänet kuitenkin parhaiten hänen lempeistä tavoistaan ja tunteellisesta sydämestään. Mies, joka saattoi karjua korokkeelta juutalaisia vastaan, itki myös joka joulua aina kun hän kuuli "Hiljaisen yön", koska se muistutti häntä nuoruutensa kodista. Häneltä ei puuttunut ironista huumorintajua, ja kerran hän lähetti Martin Diesille, vainoharhaiselle konservatiiviselle kongressiedustajalle, joka oli omistautunut antisemitismin kieltämiselle, ilmaiset liput Bundin kokoukseen. Ennen kaikkea Kuhnille oli ominaista kiivas lojaalisuuden, rehellisyyden ja oikean käyttäytymisen tunne kansallissosialismin suhteen. Kuten hän kerran julisti: "Palvelua ei korvata suosiolla tai etuoikeuksilla. Vain iloisen uhrautumisen hengellä me voitamme." Tässä oli vanha sotilas, juoksuautojen veteraani, joka vetosi kuulijoidensa korkeampiin vaistoihin. Kuten jopa Diamond myöntää: "Yleisesti ottaen hänen seuraajansa pitivät hänen työtään suuressa arvossa."

Bundin uusi johtaja pystyi elvyttämään liikettä amerikkalaistamalla sen. Enää se ei politisoitunut enimmäkseen vastahakoista saksalaisyhteisöä laajemmin valkoisen yhteisön kustannuksella. Kuhn "valitteli saksalais-Amerikan kohtaloa; hän ei voinut ymmärtää, miksi se katkaisi esi-isiensä juuret juutalaisen Amerikan hyväksi". Sen tilalle amerikkalaiset kaikista kansallisista taustoista alkoivat kerääntyä hakaristin parveen. Tyypillisessä Bundin kokoontumisessa helmikuussa 1939 puhui ei-saksalainen puhuja Russell Dunn. Hänen kuulijoistaan 30 prosenttia oli anglosaksisia, skandinaavisia ja slaavilaisia, 25 prosenttia irlantilaisia ja 20 prosenttia italialaisia; tuskin neljännes kuulijoista oli saksalaisia. Diamond kirjoittaa, että "sen julkisiin tilaisuuksiin osallistuneet olivat pääasiassa ei-saksalaisia. Tarkkailijat huomasivat yhä useammin, että kokouksiin osallistui brittivastaisia työväenluokan irlantilaisia, venäläisiä emergejä, italialaisia entisiä sotilaita, coughlinilaisia (suunnattoman suosittu "radiopapin" Francis Coughlinin seuraajia) ja alemman keskiluokan ja työväenluokan alkuperäisamerikkalaisia."

Kuhn solmi myös yhteistyösuhteita lähes kaikkien oikeistolaisten ja rasististen ryhmien kanssa Yhdysvalloissa, erityisesti *Hopeapaitojen legioonan kanssa, joka oli Amerikan ensimmäinen aito kansallissosialistinen järjestö*: "Usein bundistit marsivat rinta rinnan Josef Santin *Liktor Associationin*, John Finzion *Circolo Mario Morgantinin* (molemmat ryhmät olivat *italialaisen Black Shirtsin* osastoja),

ukrainalaisen *Brown Shirtsin* ja Pelley'n *Silver Shirtsin* ja Deatheragen *American Nationalist Confederationin* jäänteiden (sic) kanssa. Amerikkalainen kansallissosialismi oli pääsemässä omalle tasolleen ja jopa ennakoi lukuisia ei-saksalaisia SS-yksiköitä, jotka taistelisivat seuraavalla vuosikymmenellä Neuvostoliittoa vastaan. Kirjallisuuden ja jopa johtajien vaihto oli arkipäivää: "(Bundin) Nordlandin leirillä New Jerseyssä Ku Klux Klanin edustajat ja Salvatore Caridi, italialaisten Ex-Combattentien North Hudsonin osaston puheenjohtaja, olivat olleet usein puhujina." Tällainen sivistynyt yhteistyö oli jyrkässä ristiriidassa sen pikkumaisen katkeruuden kanssa, joka on ollut tyypillistä yhä voimattommaksi käyvälle oikeistolle Amerikassa viimeisten 50 vuoden aikana.

Kansallissosialismi inhimillisin kasvoin

Bundin kasvuun oli kuitenkin toinenkin syy: "Kuhnin menestys johtui osittain siitä, että hän noudatti johtajuusperiaatetta." Hän antoi koko jäsenistölle saman perusperiaatteen, joka oli luonut N.S.D.A.P:n lihaksikkaan mutta joustavan organisaation: Absoluuttinen auktoriteetti seuraajia kohtaan; ehdoton kuuliaisuus johtajia kohtaan. Tämä sotilaallinen toimintatapa oli välttämätön, koska bundistit kohtasivat militanttien kommunistien ja hysteeristen juutalaisten väkivaltaista vastustusta. Bund oli kuitenkin viehättävä muillakin kuin dramaattisilla marsseillaan, kokoontumisillaan ja katutaisteluillaan: "Monia parikymppisiä nuoria miehiä houkutteli Bundin veljeskuntatoiminta, johon kuului kaiken kattava urheiluohjelma. Kesään 1936 mennessä Bundin kaksi jalkapallojoukkuetta, Hansa ja Hampuri, olivat osallistuneet turnauksiin New Yorkin osavaltiossa. Myös tennis-, jääkiekko-, uinti- ja hiihtojoukkueet olivat kilpailukykyisiä. Ei-kilpaurheilijoille liitto järjesti hiihtoviikonloppuja Catskill-vuoristossa. Joka torstai-ilta kello yhdeksän Bund järjesti "olutillan" ja niille, jotka eivät pitäneet alkoholista, "kahvitunnin". Juomat ja voileivät olivat ilmaisia, pelikorttipakat tarjottiin ja ilmaisia elokuvia näytettiin." Siellä oli myös erittäin mielenkiintoisia diaesityksiä Kolmannen valtakunnan uudesta taiteesta, musiikista ja arkkitehtuurista.

Ehkä kaikkein houkuttelevimpia olivat puolen tusinaa tilavaa leirintäaluetta, joita Bund ylläpitää kauniissa luonnonympäristöissä. Niihin kuuluivat Wisconsinin "Hindenburg" Graftonin lähellä, Pennsylvanian "Deutschenhorst", "Nordland" New Jerseyssä, Long Islandin "Siegfried" Yaphankissa ja Michiganin "Efdende" Pontiacissa. Nämä laajat kiinteistöt olivat kansallissosialistien aluetta, jossa viikinkityylinen arkkitehtuuri, erilaiset univormupuvut ja ennen kaikkea kansanomaisen yhteisön yhteishenki edustivat valkoisen miehen maailmaa *par excellence*.

Bundin leirien innokkaimpia kävijöitä olivat varmasti ne 600 lasta, jotka leikkivät ja oppivat "Hindenburgissa" ja "Nordlandissa" kesäkuusta syyskuuhun 1937. Mikä "leiripäivä" heillä onkaan täytynyt olla! Kun pojat ja tytöt syksyllä palasivat tavallisiin julkisiin tai kirkollisiin kouluihinsa, heidän ensimmäiset kirjoituksensa "Miten vietin kesälomani" olivat epäilemättä silmiä avaavaa luettavaa opettajille! Jopa Diamond pahoittelee, että lapset "näyttävät nauttineen kesästään", mikä on lievästi sanottuna lievästi sanottuna.

Ihanat ja tahrattoman puhtaat leirit olivat niin suosittu menestys, että ne toivat lisätuloja Bundille, joka vuokrasi mökkejä ympäri vuoden. Loput tuloista saatiin jäsenmaksuista, tukijoiden lahjoituksista, lehtien myynnistä ja mainonnasta. Bundin julkaisujen arvostettuja mainostajia olivat muun muassa Schlitz Brewing Company, Telefunken Records, Hapag-Lloyd Lines ja Hamburg-America Steamship Company. Muutama kuukausi sen jälkeen, kun Kuhn valittiin sen johtajaksi, Bund oli taloudellisesti täysin omavarainen. "Hän herätti uuden elämän ahdistuneeseen Bundiin, ja hän teki sen ilman Saksan apua."

Sattumanvarainen tapaaminen Führerin kanssa

Kuhnin hienoista saavutuksista huolimatta Bohle oli edelleen huolissaan siitä, että Bund vaikutti "liian saksalaiselta" ja muistutti, vaikkakin virheellisesti, useimpien amerikkalaisten silmissä Kolmannen valtakunnan kumouksellista haaraa Yhdysvalloissa. Kuhn vakuutti, että Bund oli kaikesta laajentumisestaan huolimatta pysynyt sellaisena kuin se oli aina ollut *Teutonia Associationin* alkuaikojen jälkeen -kerhona, joka oli paljon enemmän veljellinen kuin poliittinen. Bohlella oli kuitenkin epäilyksensä, ja hän kieltäytyi hyväksymästä mitään virallista tunnustusta Bundille, joka sai kirjallisuutta A.O:lta, mutta ei mitään muuta. Bundin suhde Saksaan oli koko historiansa ajan viileän etäinen. Saksan kansallissosialistit toivoivat, että he voisivat häivyttää vaikutelman siitä, että he sekaantuisivat muiden maiden sisäisiin asioihin.

Bohlen toimistolla oli hyvin selvät käsitykset A.O:sta ja tarpeesta välttää epäilyksiä ulkomailla: "Sen tarkoituksena on kannustaa ulkomailla olevia saksalaisia kunnioittamaan tiukasti sen maan lakeja ja tapoja, jossa he ovat vieraina, unohtamatta kuitenkaan koskaan kotimaataan. *Ulkomaanjärjestö* (A.O.) auttaa kaikkia ulkomailla olevia saksalaisia pitämään yhteyttä isänmaahan ja vaalimaan sen ihanteita jokapäiväisessä elämässään." Bohle tunsikin kiihkeästi, että Bund kaikesta amerikkalaistumisestaan huolimatta vaaransi tiukan stand-

ardin, jonka hän asetti A.O:lle. Tuo ulkomainen nimi, *Amerikadeutscher Volksbund*, olisi hylättävä jonkun amerikkalaisemmalta kuulostavan tilalle. Mitä tulee epäamerikkalaiselta kuulostaviin asioihin, mikään ei ollut pahempaa kuin Kuhnin oma paksu baijerilainen aksentti. Eikö hän voinut löytää jonkun muun, joka puhui amerikanenglantia?

A.O.-päällikkö oli kuitenkin hyvin hämmentynyt, ellei jopa järkyttynyt, kun hän näki *New York Timesin* etusivun valokuvan, jossa kiusallinen Bundin johtaja keskusteli ystävällisesti kenenkään muun kuin itse Adolf Hitlerin kanssa. Viiden kolonnan propagandan vaikutuksiin tarttuen vihamieliset (eli juutalaiset) uutistoimistot levittivät kuvaa ympäri maailmaa todisteena Fritz Kuhnin ja hänen Führerinsä kansainvälisestä salaliitosta. Bohle kiehui moraalittomuudesta ja tiesi, että juutalaiset tekivät tästä hirvittävästä virheestä suuren poliittisen hyödyn, ja niin he todellakin tekivät.

Kiistelty kokous ei kuitenkaan ollut suinkaan niin häijy kuin maailmalle annettiin ymmärtää. Kuhn sattui olemaan Berliinissä olympialaisissa, jolloin hänellä oli tilaisuus tavata Hitler, kuten monilla ulkomaalaisilla vierailijoilla, joista useimmat olivat tavallisia ihmisiä, oli tuohon aikaan tilaisuus tavata Hitler, jolle hän esitteli Bundin kuvitetun historian. Führer kiitti häntä, he vaihtoivat joitakin kohteliaisuuksia Münchenistä (Kuhnin kotikaupunki ja Hitlerin suosikkikaupunki), ja keskustelu päättyi 15 minuutin kuluttua. Niin viaton kuin tapaaminen olikin, se antoi Kuhnille valtavasti uskottavuutta Yhdysvalloissa, Bohlen harmiksi. Se herätti myös useiden hallituksen tutkijoiden huomion, jotka kävivät läpi kaikki bundisteihin liittyvät seikat etsien pienintäkään oikeudellista epäkohtaa, jolla heidät voitaisiin kriminalisoida. Kuten Diamond kirjoittaa: "Ongelma, joka kohosi McCormack-Dicksteinin luotainten (ja) huolestutti ulkoministeriön virkamiehiä, oli se, että bundistit eivät rikkoneet mitään voimassa olevia liittovaltion lakeja. Syytös epäamerikkalaisuudesta oli yksi asia; sen todistaminen oli toinen. Yhdysvaltain oikeusministeri Homer Cummings ja FBI:n johtaja J. Edgar Hoover olivat tutkineet Bundin sisäisiä asioita ja ilmoittaneet 5. tammikuuta 1938, että ryhmä ei rikkonut mitään liittovaltion lakeja." Kuhn uskoi, että "hänen oli työskenneltävä amerikkalaisen oikeusjärjestelmän sisällä, ei sitä vastaan".

Madison Square Gardenin ralli

Lopulta yhä harvemmat pitivät Bundia sellaisena kumouksellisena järjestönä kuin Bohle pelkäsi, varsinkin kun kansan suuttumus siirtyi bundisteista presidentti

Franklin Rooseveltin sodanlietsontaan. Bundista tuli yksi monista isänmaallisista ryhmistä, jotka vastustivat äänekkäästi Rooseveltin pyrkimyksiä sotkea Yhdysvallat sotilaalliseen hyökkäykseen eurooppalaisia rotusortoja vastaan. Ludlow'n päätöslauselmaa muistetaan nykyään tuskin enää 50 vuoden hellittämättömän propagandan jälkeen, joka esittää Hitlerin olevan täysin vastuussa toisesta maailmansodasta. Ludlow'n päätöslauselma oli amerikkalaisvastainen suunnitelma, jota FDR edisti voimakkaasti vuoden 1937 alussa liittovaltion oikeuslaitoksen uudelleenorganisoinniseksi, jotta se voisi vaatia "kansallista kansanäänestystä sodanjulistuksesta". Tämä tarkoitti sitä, että oikeus sodan julistamiseen, joka Yhdysvaltain perustuslaissa on määritelty kongressin yksinomaiseksi etuoikeudeksi, jätettäisiin sanomalehtiäänestyksiin. Toisin sanoen, jos journalistiset ja hallituksen demagogit saisivat aikaan tarpeeksi yleistä hysteriaa, vaikutusvaltaiset eturyhmät, joilla oli omat salatut suunnitelmansa, voisivat vetää Amerikan kansan mukaan mihin tahansa sotaan mitä heppoisimmilla tekosyillä. Tietäen, että kongressi vastusti tiukasti hänen haluaan sotkea maamme ulkomaisiin sotkuihin, joista George Washington varoitti, F.D.R. etsi "takaovea sotaan", kuten eräs historioitsija kuvasi sitä. Ludlow'n päätöslauselma oli Rooseveltin läpinäkyvä yritys tehdä perustuslain vastainen ja provosoimaton hyökkäys eurooppalaisia vastaan, jotka taistelivat vapauttaakseen kansansa kansainvälisestä plutokratiasta, johon Roosevelt kuului.

Valkoisessa talossa istuvaa löysää tykkiä pelkäävät amerikkalaiset alkoivat ottaa Kuhnin isolationistisia näkemyksiä vakavammin, alkaen Pennsylvanian Readingissä järjestetystä joukkokokouksesta, johon osallistui 15 000 ihmistä. Vielä suurempi mielenosoitus ja Bundin suurin julkinen voitto tapahtui 20. helmikuuta 1939 New Yorkissa. Madison Square Garden, joka oli koristeltu jättimäisillä hakaristolipuilla ja ripustettu Bundin iskulausekkeilla, täyttyi ääriään myöten lipunmaksajista eri puolilta osavaltiota. He hurrasivat villisti, kun useiden alueellisten päämajojen puhallinorkesterit soittivat kansallissosialistien hymnin Horst Wessel Songin. Samalla kun musiikki ja suosionosoitukset täyttivät suuren salin, peräti 3 000 univormupukuista O.D. Stormtrooperia marssi täydellisessä muodostelmassa Madison Square Gardenin takaosasta korokkeelle, jossa Fritz Kuhn puhui 22 000 kuulijalleen. Hänen lähellään kohosi George Washingtonin, jonka syntymäpäivää juhlittiin, 30 jalan korkuinen hahmo. Aihe oli hyvin ajankohtainen, kun ensimmäisen presidenttimme kuuluisaa "ei ulkomaisia sotkuja" -politiikkaa vastakain asetettiin FDR:n kansainväliset juonittelut uutta ulkomaansotaa varten.

Bundin johtaja varoitti, että Rooseveltin jengin, joka koostui juutalaisista voitontavoittelijoista, roduttomista plutokraateista ja kommunistisista kumouksellisista,

oli tuhottava Kolmas valtakunta, koska Hitler oli luonut järjestelmän, joka teki Saksan kansasta taloudellisesti riippumattoman ulkomaisista pörssi-vaikutteista. Vauraan Saksan menettäminen oli tarpeeksi paha asia kansainvälisille rahamiehille. Mutta ulkopuoliset kansakunnat alkoivat suhtautua suopeasti samoihin ajatuksiin. Jos ne leviäisivät muihin maihin, juutalaisten taloudellinen kuristusote maailmasta olisi menetetty. Ja nämä muut ei-juutalaiset valtiot, joita marxilaiset levottomuudet niin ikään vaivasivat, olivat lisäksi kiinnostuneita kansallissosialismista ja fasismista, ainoista ideologioista, jotka olivat riittävän vahvoja pyyhkimään kommunismin pois. Kuhn varoitti profeetallisesti, että jos amerikkalaiset ryhtyisivät sotaan akselivaltoja vastaan, he saattaisivat voittaa sen sotilaallisesti, mutta he varmasti hävisivät sen poliittisesti, koska kaikki Hitlerin siivoamat epäkohdat heräisivät henkiin ja katoaisivat vaivaamaan Amerikkaa. Kommunistien soluttautuminen Yhdysvaltain hallitukseen tuhoaisi vapauksemme, marxilaisuus läpäisisi amerikkalaisen ajattelun, ja kiihtyneiden ja aseistettujen neekerivillien laumat käynnistäisivät kaupunkirikollisuuden aallot ennennäkemättömässä mittakaavassa. Kuten George Washington oli perustuslaillisen tasavaltamme isä, sanoi Kuhn, niin Adolf Hitler on rotunationalismimme isä. Nämä kaksi eivät sulje toisiaan pois. Päinvastoin, molemmat täydentävät toisiaan arjalaisen ihmiskunnan poliittisen ja rodullisen vapauden edustajina.

Vaikka Bundin johtaja lausui sanansa paksulla saksalaisella aksentilla, joka sai Emst Bohlen nolostumaan, Bundin johtaja sai innostuneen vastaanoton. Suurimaksi osaksi! Hänen puheensa keskeyttivät toisinaan kommunistihakkerit, jotka oli lähetetty häiritsemään kokousta. Myrskyjoukkojen turhautumiseksi ja pettymykseksi näiden itsestään selvien marxististen häiriköiden raivostuttamat yleisön jäsenet hakkasivat punaiset nopeasti veriseksi muusiksi ennen kuin huolestuneet puolustusministeriön miehet ehtivät tarttua heihin. Onneksi heidän tilaisuutensa tuli myöhemmin illalla: "Eräs mies, Isadore Greenbaum, murtautui Kuhnia vartioivien poliisimiesten rivin läpi ja yritti hyökätä Bundesleiterin kimppeen. Vartija kaatui Greenbaumin päälle ja raahasi hänet pois lavalta." He tekivät muutakin. Hakkaamisen jälkeen he repivät Greenbaumilta housut, jopa alushousut, ja heittivät hänet sitten ruumiillisesti ja paljain käsin 22 000 katsojan eteen, jotka purskahtivat kakofoniseen nauruun de-pantatulle juutalaiselle. Greenbaum sai juosta ulos salista häntä koipien välissä New Yorkin talvi-ilmaan.

"Miljoona jäsentä vuonna 1940!"

Madison Square Garden oli tehnyt täyden ympyrän juutalaisten vi-

haoikeudenkäynnistä kuusi vuotta aiemmin. Sen joukkokokoon tuminen siellä edusti Bundin toiminnan huippua. Valtavaa katsomoa peittäneiden monikirjaimisten banderollien joukossa oli yksi, jossa luki: "Miljoona jäsentä vuonna 1940!". Tämä tavoite saattoi olla Fritz Kuhnin saavuttamattomissa, mutta kuinka monta kannattajaa Bund todella houkutteli?". Kummallista kyllä, kukaan ei tiedä sitä varmasti. Ennen Yhdysvaltojen virallista osallistumista toiseen maailmansotaan bundilaiset oletettavasti tuhosivat jäsenluettelot itse ennakoiden liittovaltion hallituksen natsismin vastaista noitavainoa. Diamond kirjoittaa, että O.D. Stormtroopers edusti kymmenesosaa koko jäsenistöstä. Jos tämä pitää paikkansa, voimme arvioida, että Madison Square Gardeniin saapuneet bundilaiset kuuluivat Uuden-Englannin alueeseen, ja lisää henkilöitä oli muista Mississippi-joen itäpuolisista päämajoista. Loput yksiköt muodostivat 1500-3000 henkilöä. Kun otetaan huomioon alhainen luku 4 500 O.D.:n miestä, saadaan karkea luku 45 000 Bundin jäsentä. Nämä olivat kortin omaavia aktivisteja, joiden vähimmäisvelvollisuuksiin kuului jäsenmaksujen maksaminen, kokouksiin osallistuminen ja kirjallisuuden jakaminen.

Jäsenten lisäksi oli rekisteröimättömiä kannattajia, sympatisoijia, jotka osallistuivat liikkeen toimintaan erilaisilla, epäsäännöllisillä tavoilla. Tällaisia henkilöitä oli luultavasti noin neljännesmiljoona, sillä jokaista jäsentä kohden oli noin viisi kannattajaa; tämäkin on varovainen arvio. Kukaan ei voi varmuudella tietää, mitkä olivat ne ihmiset, jotka suhtautuivat myönteisesti Bundiin ja jotka olisivat saattaneet äänestää Bundin ehdokasta vaaleissa, jos heille olisi annettu siihen mahdollisuus. Mutta epäilemättä useat miljoonat amerikkalaiset, ehkä jopa viidestä kymmeneen miljoonaa edellä mainittujen lukujen perusteella, olisivat äänestäneet Bundia. Tällainen laaja kannatus ja aktiivisuus Amerikassa lopettaa lopullisesti sen laskelmoidun valheen, jonka mukaan kansallissosialismilla ei koskaan ollut täällä minkäänlaista suosiota. Mutta se, mitä juutalaiset kertovat yleisölle, ja se, mistä he keskustelevat keskenään, ovat kaksi täysin eri asiaa.

Vaikka he huusivat kaapattujen uutismedioidensa kautta, että Bund oli epäamerikkalainen "Troijan hevonen", jonka Hitler oli lähettänyt valloittamaan Yhdysvallat, he tiesivät, että tämä petos oli nopeasti vanhentumassa Bundin valtavan kannattajakunnan ja FDR:n sodanlietsontaan kohdistuvan paljon suuremman isolationistisen paheksunnan valossa. Hollywood ja sanomalehtipropaganda eivät pystyneet pysäyttämään kansan kasvavaa vastustusta heidän suunnitelmiaan vastaan. Heidän palvelijansa FBI:ssä ja kongressin tutkintakomiteoissa eivät kyenneet lopettamaan Bundia laillisesti.

Oikeudenkäynti ja vangitseminen

Juutalaiset, jotka eivät koskaan olleet kansaa, jota pelkät pakanalliset lainalaisuudet olisivat lannistaneet, etenivät rytmiiä huomaamatta seuraavaan askeleeseen liittoa vastaan, sen horjuttamiseen sisältäpäin. Järjestämällä erittäin menestyksekkään joukkokokouksen juutalaisten oman New Yorkin sydämessä Bundin johtaja oli osoittanut enemmän chutzpahia kuin juutalaiset kestivät. Vajaat kaksi kuukautta Madison Square Gardenin kokoontumisen jälkeen kaupungin piirisyyttäjä, poliittisesti kunnianhimoinen Thomas Dewey, nosti syytteen väärentämisestä ja varkaudesta. Dewey toivoi saavansa juutalaisten tuen tulevalle presidentinvaalikampanjalleen ristiinnaulitsemalla heidän arkkivihollisensa. Ironista kyllä, Kuhnin oikeudenkäynti alkoi 9. marraskuuta, jolloin oli sen Münchenin putschin vuosipäivä, johon hän oli osallistunut 16 vuotta aiemmin. Sen oli määrä osoittaa jälleen kerran uhrautumisen kaudeksi.

Kuhnia edusti taitava italialais-amerikkalainen asianajaja: "Sabbatinon puolustus oli erinomainen, ja jonkin aikaa näytti siltä, että Dewey ei voittaisi juttua. Sabbatinon syytteet söivät syytteitä." Kuhnia vastaan nostetut tärkeimmät syytteet, mukaan lukien helmikuun mielenosoituksesta saatujen 14 548 dollarin tuottojen väitetyt väärinkäytökset, hylättiin. "Lopulta syyte perustui väitteeseen, jonka mukaan Kuhn ei ollut maksanut 500 dollarin palkkiota asianajajalle, joka oli edellisenä vuonna puolustanut kuutta bundistia Saksalais-amerikkalaisen siirtolaissiiton tapauksessa." Syyte oli mitätön, mutta syyttäjä "yritytti vakuuttaa valamiehistöä siitä, että vaikka Kuhn väitti maksaneensa palkkion, todellisuudessa hän varasti rahat (surkeat 500 dollaria?!) ja väärensi summan tilikirjaan. Kuhn vakuutti loppuun asti syyttömyyttään."

Hänen spartalainen elämäntyylinsä ja huomattavat säästöt, joita hän oli saanut vuosien ajan arvostettuna kemistinä, saivat näin pienen rahasumman oletetun varastamisen näyttämään naurettavan epäsuhtaiselta todellisuuden kanssa. Lisäksi Kuhnin koko elämä oli Bundia. Kuten Sabbatino huomautti, mikään miehen koko elämässä ei viitannut epärehellisyyteen tai epäasialliseen, varsinkaan rikolliseen käyttäytymiseen. Päinvastoin, hän oli uhrautunut johdonmukaisesti maansa puolesta ensimmäisessä maailmansodassa, vaarantanut henkensä Münchenin putschissa, antautunut sen jälkeen täysin perheelleen ja yhtä tinkimättömästi Bundille. Hänellä tai hänen vaimollaan ei ollut suurta taloa, kalliita autoja, paksua pankkitiliä tai minkäänlaista ylellisyyttä. Mutta tämä oli kuitenkin New York City juutalaisten kauan haaveileman Hitlerin vastaisen sodan aattona. Niinpä Fritz

Kuhn todettiin 5. joulukuuta syylliseksi ja tuomittiin 2,5-5 vuodeksi Sing Singiin.

Bundin loppu

Kun japanilaiset hyökkäsivät Pearl Harboriin, liitto hajosi vapaaehtoisesti. Se oli Yhdysvaltain kansallissosialistien synkin aikakausi. Heidän oli pakko vaieta, kun heidän maanmiestensä joukot riemuiten uurastivat, taistelivat ja joskus kuolivat tappaakseen valkoiset kansatoverinsa Euroopassa ja hävittääkseen heidän vanhan maailman kulttuurinsa. He katselivat, kun kaikki heidän kova työnsä, unelmansa, voittonsa ja toiveensa viimeisten kuuden vuoden ajalta haihtuivat sotahysteriaan. Mikä pahinta, bundistit joutuivat todistamaan Kolmannen valtakunnan romahdusta ja maailmanjuutalaisuuden vastenmielistä riemuvoittoa, jota sen legioonat pakanoiden kaksoisolentojensa kautta saavuttivat. Arjalaisen rotuyhteyden ennennäkemättömän aikakauden valo ja lupaus uudesta valkoisesta sivilisaatiosta katosivat. Tästä lähtien lännen rappio vetäisi amerikkalaisen yhteiskunnan alas sisäiseen tuhoon juuri niiden voimien toimesta, joita vastaan bundistit varoittivat niin kauan. Se oli maailmanlopun alku, ja he tiesivät sen. Jonkin aikaa se oli liikaa kestettäväksi. Epätoivon vallassa George Froboese riisti itseltään hengen 16. kesäkuuta 1942.

Fritz Kuhnin surullinen kohtalo

Fritz Kuhn halusi myös kuolla. Hän kärvisteli liittovaltion vankilassa, jonka ulkopuolinen maailma oli unohtanut ja jota sekä vartijat että vangit halveksivat. Jopa hänen vaimonsa Eisa ja lapset olivat poissa, kotiutettu Saksaan. Kukaan mies ei ollut yksinäisempi. Vankilassa ollessaan häneltä riistettiin kansalaisuus, ja sodan jälkeen hänet karkotettiin. Huonosta terveydentilasta kärsivänä hänet vapautettiin huhtikuussa 1946. Viimeisen kerran hän näki kotimaansa Kolmannen valtakunnan loiston päivinä; nyt suurin osa siitä makaa yhä raunioina sodan jäljiltä, jonka hän yritti estää. Palattuaan kotikaupunkiinsa hän löysi töitä pienestä tehtaasta teollisuuskemistinä. Juutalaisten kostonhalu ei kuitenkaan ollut vielääkään tyydytetty, ja Baijerin niin kutsutut "natsituksesta vapauttamisen" virkamiehet pidättivät hänet uudelleen vain vuoden vapauden jälkeen. Syytteenä oli ilmeisen valheellinen ja täysin perusteeton syyte siitä, että hänellä oli ollut läheiset suhteet Adolf Hitleriin, mitä miehitysviranomaiset pitivät rikollisena suhteena.

Amerikkalaiset sotarikostutkijat vangitsivat Kuhnin Dachau keskitysleirille

määräämättömäksi ajaksi. Nuori tyttö, Hedwig Munz, joka työskenteli siellä Yhdysvaltain ilmavoimien laitoksessa, sääli sairasta miestä, jota hoito ja huono kohtelu olivat vanhentaneet yli ikänsä, ja otti häntä kädestä pitäen leirin ulko-ovesta. Hän osoitti herrasmiesmäistä kiitollisuutta Hedwigiä kohtaan, mutta näytti kuitenkin suhtautuvan välinpitämättömästi omaan odottamattomaan vapautumiseensa. Sydämettömät virkamiehet palauttivat hänet talven kynnyksellä lämmittämättömään Dachauhun. Lopulta hänet vapautettiin vuonna 1950 ja kehoitettiin menemään kotiin kuolemaan. Kymmenen vuotta vankeutta oli todellakin murtanut hänen entisen vankan fyysisen kuntonsa. Viisikymmentäviisivuotias Fritz Kuhn kuoli 14. joulukuuta 1951 hänen ja hänen ihanteensa synnyinkaupungissa Münchenissä hänen suosikkijoululaulunsa "Hiljainen yö" tahdissa.

Hänen kuolemansa jäi lähes huomaamatta koko maailmalta, jolla oli tuolloin muita häiriötekijöitä. Ei-valkoiset kommunistit tappoivat nuoria amerikkalaissohilaita Koreassa, joka oli ensimmäinen pitkässä sodassa.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHEFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFFBAUORGANISATION

Number 104 Ausgabe 1973 26. April 2017 03:00

Der Kampf geht weiter !

Seitlang haben nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 die nationalsozialistische Bewegung wieder die ja zumeist in den Tageszeitungen und zwar selbst nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

„Märchen von Massenmord, Verurteilung, Verdingung und Verlorenung haben nicht angesetzt, das Leben der gesamten Idee unserer hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu unterbrechen.“

Alle Nationalsozialisten sind weiterhin aktiver, stiller und konsequenter, und es gibt ein Schicksal an Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar wieder geworden, aber die Größe des biologischen Volkstums ist kein noch viel größer als in der Vergangenheit.

Die menschliche Gattung ist aber nicht, die Völkermord – gegen alle weißen Völker (?) – angedacht. Keine Mitleid und Ermordung, Überführung und Rassenvermischung.

Oh „legal“ oder „illegal“, ob im „Wahnsinn“ oder im „Bewusstsein“, ob mit „Propaganda“ beworben oder auf einem Schicksalsspiel andere Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Kansallissosialisten Uutislehti
www.nsdapao.org

#1005 19.04.2022 (132)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eturaportti
Mollyn haastattelu

Kolmas osa

NSK: Nykyiset projektit ovat selvästi filosofisia ja taitteeseen liittyviä.

Kerro näkemyksesi tällaisten aiheiden vaikutuksesta politiikkaan.

Molly: Adolf Hitler and the Army of Menkind
(www.mourningthescientist.com/truth.htm)

Yritän edelleen päivittää kuvagalleriaa, mutta ensimmäiseen olen keskittynyt Adolf Hitlerin ja ihmiskunnan armeijan. Minulla on nyt 21 sivua, ja minulla on vielä paljon tekemistä.

Toisen maailmansodan tutkiminen on varsinainen miinakenttä. Etsit tietoa yhdestä asiasta ja löydät kaksi muuta tulkittavaa asiaa. Tuntuu vähän kuin olisi si arkeologia, joka kaivaa esiin haudattua menneisyyttä. Menneisyyttä, jota he eivät haluaisi tulla esiin. Voimme jälleen kerran kiittää internetiä tiedon ja

the **NEW ORDER**

Number 174 (130) Founded 1973 April 26, 2017 03:00

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Despite of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware contemporary and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are now White immigration, culture dilution, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler

FOR DANMARK! MOD BOLSEVISMEN!

Translated from the SS Original

Julien Davidkin Der Hitlerr Picture Book

The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilze

Reinrich Hoffmann

Hitler in Italy

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!